

se dva ozdravita — med 2 bolj odrašenima eden, — med 3 ali 4 starimi eden. Večidel je vsaki sam kriv, če umerje. Kolera napada visoke gospode in proste ljudi, bogatina in reveža. Kdor poprej ni driske imel, se bo med 100krat 99krat ozdravil. Kdor berž v začetku driske pomoči išče, se bo med 100krat 99krat ozdravil. Vsaki zdravnik naj tó na vès glas oznanuje in ljudém trobi, da ga bojo tudi gluhi slišali. Na pomočke, ktere nekteri hvalijo, da ljudi kolere obvarjejo, se ni nič zanašati. Nar gotovši pomočki zoper kolero, da človeka ne napade, so: zmérno živeti v jedi in pijači, prehlajenja se varovati, in bolezní se ne bati. Kdor se tega trojniga zvesto derží, se nima kolere bati, in čeravno ga driska napade, jo bo zdravnikova pomoč kmalo pregnala. Kolere nalésti, naj se nihče ne boji; kolera je malo kdaj nalezljiva.“

Glas iz Štajarskiga.

Serce me močno poganja, Vam s kratkim nektere verstice dopisati. Ljubljeno Ljubljano vidim noč ino den — domorodni duh njenih plemenitih sinov véje vedno krog mene: pojdi tedaj to písmice ondi, kamor si serce želí, pa kmalo ne more. Prijazni Ljubljanini obudki v mojih nedrih, kakor jih čedalje bolj čutim, mi pač le vender živo razodevajo, da je poglavitno mesto v sredíni Slovenije le čisto slovensko*), da mu družiga ni treba, kakor da mu krepek podbodek z visočine — od vlade — pride; ali, dokler tega ni, da bode pravi národní duh se sam po svoji vlastní moči sicer kesneje razvijal, pa vender le srečno razvil. Da še imenitniši vtiske, ktere je Ljubljana v meni včínila, oznanim, brez vse hlimbe in prilizavščine povém: Snaga mesta — krasnost cerkev — somérnost hiš brez revnih kóč vmes — velika prostranost teržišč — rednost ulic, ino potler, kar še je več vredniga, izgledno zaderžanje ljudi: pobožno po cerkvah, pošteno po kerčmah brez vsih v večih méstih navadnih nespodob ino negod — ino vljudno v javnim obhodu, ter očevidna marljivost ino délavnost, pač práva obertnost, ktera posebno Krajnce olikuje, mi je jako v oči ino serce séglo, da se s terdnim presvedočenjem na svoj dom vernem: Ljubljana je vredna, središe Slovenstva biti. Kedar sim se ob povratku po železnici niz Save proti „zidanemu mostu“ peljal, ino visoke gore sive skale, kakor velikanske gradove večniga Stvarnika v nebo sterméti vidil, sim si mislil: „ravno tako močno stoj ino se spenjaj po cesarski besedi oživljena Slovenska narodnost, kakor je čez léto ob prevratih skoro vsih reči obstala naša zvestoba do cerkve ino vlade, ko so drugej duhovnike in oblastnike preganjali in izganjali“ — kar hlapón vis Savino mimo Vlačkih toplíc do prijetniga Celja prisope, kjer mi veselo na ušesa glas zadoní, da se je tukaj v nedeljo izverstno v gledíšu igrala: „Županova Micka.“ Slava tedaj Ljubljaní Slava Celju — Slava vsim domorodcam! Od veselja mi je serce kipelo, vse to ob kratkem ino pervokrat viditi ino čuti, in že mi je v Račah blizo doma z voza stopiti, kar me ob treh popoldne velika nagloma vstavši vihta v Frauheim podí — ino liti ino vihréti je začelo, da je bilo strah — ino drugo jutro, o prečudo! — 18. kimovca — se na našem Pohorji belí — snég!

Da! da! létašnja vinska tergatva bo pri nas slaba; že čez mesec močerno, hladno vreme, pred pa kvarne toče, takó da zdaj še negodno grozdje zlo gnije; namesto vinca pa bomo imeli tolkle — jabelčnice ino hruškovca, kér nam je mili Bog sadja obilo dal. Stern ni posebno obrodila, krompir pa se na mnogih mestih že tudi kazí. Pred enim tednam je za Ptujem proti Ormožu neizrečeno strahovitna toča šla, ino veliko škodo

napravila. Blizo tri ure je blisk za bliskam sékal, takó da se je ondešnje nebo v kervavi žerjavici plavati zdelo.

V Cirkovcih, eno úro dalječ od Rač (Kranichsfeld) že čez 14 dni bljuvna gríža, ali če jo kdo hoče kolero imenovati, silno hudo razsaja. Bog nam pomagaj, če se vreme ne spremeni! Vender upamo, da se nas bo milostni Bog usmilil — in da se solnce ne bo že otátnelo k sodnimu dnevu, kakor je prerokovanje nekiga, ki je tudi krompir jedel — po našim pregovoru.

Čafov.

Novičar iz Ljubljane.

Naše c. k. deželno poglavarstvo je razglasilo v nemškim Ljubljanskim časopisu posebno pohvalo in zadovoljnost gosp. nadvojvoda Albrehta s slovesnim sprejémam, kteriga so Krajnci po celi poti in v Ljubljani mu pri početji železnice skazali. — Železnica nam pripelje in odpelje zdej vsaki dan veliko ljudi, še več pa blagá, kteriga v kolodvoru toliko skupej pride, da so shrambe že premajhne. V nedeljo se je samo za kratek čas več sto Ljubljančanov po železnici peljalo, ki so se na mnogih postájah (štacijonih) po deželi razkropili in veseli dan vživali. Kerčmarji bojo po vsih téh krajih zdej dobro stali, posebno pa tisti, od kterih se bo zvedilo, da gostove z dobro robo prijazno postrežejo in ki imajo čedne gostivnice. Marsikteri, ki bo v tem druge prekosil, zna o malo létih obogateti; zakaj že je dobro znano, da od Prage do Ljubljane je ni prijetniši voznje, kakor je ta med Celjem in Ljubljano. Tudi kmetam dopade voznja po železnici, kterih smo v nedeljo veliko v vozovih vidili. Cena je niska, in „lukamatija“ je šembrano živ konj! „Novíce bojo drugo pot oznanile ceno in čas voznje med Celjem in Ljubljano v slovenskim jeziku, da ju bojo tudi tisti vedili, ki ne znajo nemškiga razglasa brati. Sicer pa pričakujemo, da bo vodstvo železnice ceno voznje kakor tudi njeni odhod in prihod tudi v slovenskim jeziku razglasilo za veliko množico tistih ljudi, ki bojo železnici tudi kaj skupiti dali, pa nemškiga ne umejo. — Še zmirej se govori, da bojo Cesar še ta mesec, ali pa v začetku prihodnjiga in sicer — kakor nekteri pravijo — 4. dan oktobra skozi Ljubljano v Terst šli, podstavni kamen Teržaškiga kolodvora s Svojo roko položít; toliko je gotovo, da imajo zlatarji in blazinarji v Terstu z vojniško barko „Kurtatone“ imenovano, že čez in čez opraviti, jo spodobno olišpati za sprejém Cesarja. — Mnogo se govori in tudi v časopisih se bere, da ima v Ljubljani vladarski shod (Fürstencongress) biti, h kterimu — se pripoveduje — bojo prišli naš Cesar s Svojimi ministri in vladarji Laske dežele s Papežem vred, vlado Laških deželá v red djati. Kér sta pa že dva Laška vladarja pred nekimi dnevi skozi Ljubljano na Dunaj šla, ne bo mende iz tega shoda v Ljubljani nič. — V čertek zvečer je pripeljal posebni vozovlák (Train) po železnici tiste vojake našiga domačiga regimenta, ki so bili v Komornu vjeti. — V saboto je bilo v nemškim Ljubljanskim časopisu oznanjeno, da imate po ministerskim ukazú v Ljubljani slovenski šoli kriminalniga in deželniga prava nehati, v kteri sta rajnki gosp. Mažgon in pa gosp. Dr. Lehman pretečeno léto učila, in da se imate te dve šoli Graškemu vseučilišu pridjati. Te dve lani vstanovljeni šoli ste sploh veljale za veselo znamenje, da bo sčasama celo pravdoslovje v Ljubljano prišlo, pa poslednji razglas je močno skalil ta up, če visoko ministerstvo ni tega ukaza le začasno dalo, dokler se prihodnja vseučiliška naprava za različne kronovine za gotovo ne sklene in ne dožene: ali bo prišlo v Ljubljano vseučiliše ali ne. Če so vsi drugi poduki pravdoslovja (Jus) v nemškim jeziku, bi bilo vender silno potrebno, da bi se uk iz kriminalniga in deželniga prava v slovenskim dajal, kér bi

*) ? ?